

О. Лазаревського і вчителя-краєзнавця із с. Підлипне (Конотоп) І. Лисого.

Учасники конференції 22 жовтня відвідали Підлипне, де знаходилася садиба Лазаревського, та батьківщину вченого — с. Гирівку (нині с. Шевченкове, Конотопського району, Сумської області). На жаль, перша з цих пам'яток зруйнована щент, а друга знаходиться у дуже занедбаному стані. Вважаємо, що значна духовно-культурна діяльність родини Лазаревських, і насамперед Олександра Матвійовича, перед українським народом заслуговує на добру пам'ять нащадків. А тому Міністерству культури України, державним адміністраціям Сумської області і Конотопського району, Всеукраїнському Товариству охорони пам'яток історії та культури і краєзнавцям слід було б подбати про впорядкування пам'ятних місць Лазаревських у Конотопі, і насамперед у Гирівці (Шевченковому), а також включити її до туристських об'єктів республіканського значення.

О. Є. Лисенко (Київ)

Захист докторської дисертації О. П. Реєнтом

25 листопада 1994 р. на засіданні спеціалізованої ради по захисту дисертацій при Інституті історії України НАН України відбувся захист дисертації на здобуття вченого ступеня доктора історичних наук О. П. Реєнтом на тему: «Робітники України в 1917—1920 рр. (Соціально-політичні та економічні зміни)».

Офіційні опоненти: д-р іст. наук, проф. Ю. І. Терещенко, д-р іст. наук, проф. А. О. Буравченков, д-р іст. наук В. М. Даниленко відзначили актуальність, високий науково-теоретичний рівень, практичну значимість дисертації, її відповідність вимогам, які ставляться до докторських дисертацій.

Позитивну оцінку дисертація та автореферат отримали у відгуках, надісланих провідною організацією — Запорізьким державним університетом, а також Київським, Донецьким, Харківським університетами, Полтавським педагогічним інститутом, зав. відділом етнополітичних та етносоціологічних досліджень Інституту соціології НАН України чл.-кор. НАН України В. Б. Євтухом.

На засіданні ради відбулася дискусія з приводу досліджуваних у дисертації проблем, в якій взяли участь чл.-кор. НАН України В. І. Клоков, д-р іст. наук, проф. А. В. Санцевич, д-р іст. наук, проф. В. Г. Сарбей, зав. кафедрою суспільних наук Київського інституту театрального мистецтва ім. Карпенко-Карого, канд. філос. наук, доц. А. М. Феоктистов. Спеціалізована рада одногolosно ухвалила порушити клопотання перед ВАК України про присудження О. П. Реєнту вченого ступеня доктора історичних наук.

Гудзенко Пантелеймон Петрович

10 серпня 1994 р. після тяжкої хвороби пішов з життя д-р іст. наук, проф. Пантелеймон Петрович Гудзенко.

П. П. Гудзенко народився в с. Дернове на Сумщині у 1907 р. В 1931 р. він закінчив Харківський інститут професійної освіти, а у

1934 р.— історико-архівну аспірантуру. З 1930 р. по 1948 р. Пантелеймон Петрович працював в архівних органах.

У роки Великої Вітчизняної війни П. П. Гудзенко знаходився у складі оперативної групи НКВС УРСР, що займалася виявленням та вивченням трофейних архівів. З 1943 р. по 1948 р. він очолював Архівне управління МВС УРСР.

У 1947 р. захистив кандидатську дисертацію. З 1950 р. Пантелеймон Петрович працював в Інституті історії АН УРСР. Протягом вісімнадцяти років (з 1959 по 1977) він очолював відділ, а в 1967—1970 рр. одночасно був заступником директора Інституту історії. У 1966 р. П. П. Гудзенку було присуджено вчений ступінь доктора історичних наук, а в 1969 р.— звання професора.

На всіх посадах Пантелеймон Петрович працював сумлінно, з повною віддачею сил, виявляв великі організаторські здібності, високу наукову ерудицію. Перу П. П. Гудзенка належить понад 60 наукових праць, присвячених дослідженню процесів формування і розвитку промисловості й робітничого класу України. П. П. Гудзенко був членом редколегій десятків великих багатотомних видань, підготовці яких віддав чимало сил і енергії.

Пантелеймон Петрович був вихователем багатьох кандидатів історичних наук. Йому були притаманні справжня інтелігентність, щира людяність, висока порядність. Таким П. П. Гудзенко залишиться в пам'яті його колег і друзів, усіх тих, хто мав щасливу нагоду спілкуватися з ним.

Ковалевський Борис Павлович

Пішов з життя професор, доктор історичних наук, колишній завідувачий відділом Інституту історії України НАН України Борис Павлович Ковалевський. Народився він 7 серпня 1922 р. у с. Крапивна на Брянщині. Після закінчення в 1940 р. педагогічного училища працював учителем неповної середньої школи.

Незабаром був призваний до армії, де прослужив до листопада 1945 р. Б. П. Ковалевський— учасник Великої Вітчизняної війни— брав безпосередню участь у боях з німецько-фашистськими загарбниками. Був нагороджений орденом та 9 медалями. Після демобілізації з армії Б. П. Ковалевський понад двадцять років працював у партійних і радянських органах України. Одночасно продовжував навчання. У 1958 р. він закінчив аспірантуру при Академії суспільних наук у Москві й захистив кандидатську дисертацію.

З січня 1967 р. Борис Павлович працював в Інституті історії АН України старшим науковим співробітником, завідувачим відділом. Його перу належать чотири монографії, ряд брошур та десятки наукових статей. У листопаді 1971 р. Б. П. Ковалевський успішно захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня доктора історичних наук.

За роки роботи в Інституті він здійснював велику науково-організаційну роботу, брав активну участь у громадському житті колективу. Б. П. Ковалевський обирався депутатом Київської міської Ради, членом Президії Українського комітету працівників культури, членом правління Українського відділення радянсько-румунської дружби.

З січня 1973 р. Борис Павлович працював на посаді заступника міністра вищої та середньої спеціальної освіти УРСР, а потім— директором бібліотеки Академії наук України, зав. кафедрою Автодорожного інституту в м. Києві.